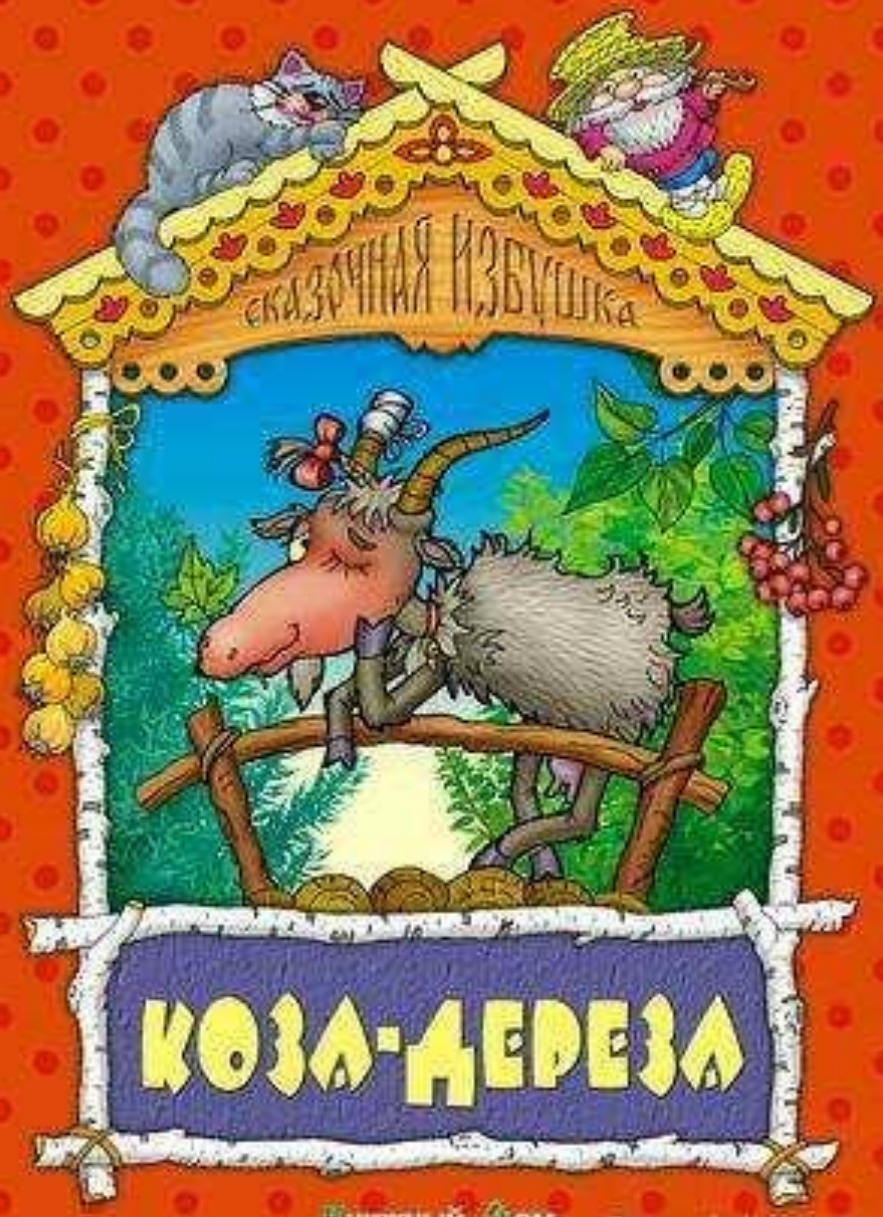

Українська народна казка

Коза-Дерева

Були собі дід та баба. Поїхав дід на ярмарок та й купив собі козу. Привіз її додому, а рано на другий день посилає дід старшого сина ту козу пасти. Пас, пас хлопець її аж до вечора та й став гнати додому.

**Тільки до воріт
став доганяти, а дід
став на воротях у
червоних чоботях
та й питається:**

**- Кізонько моя
мила, кізонько моя
люба! Чи ти пила,
чи ти їла?**

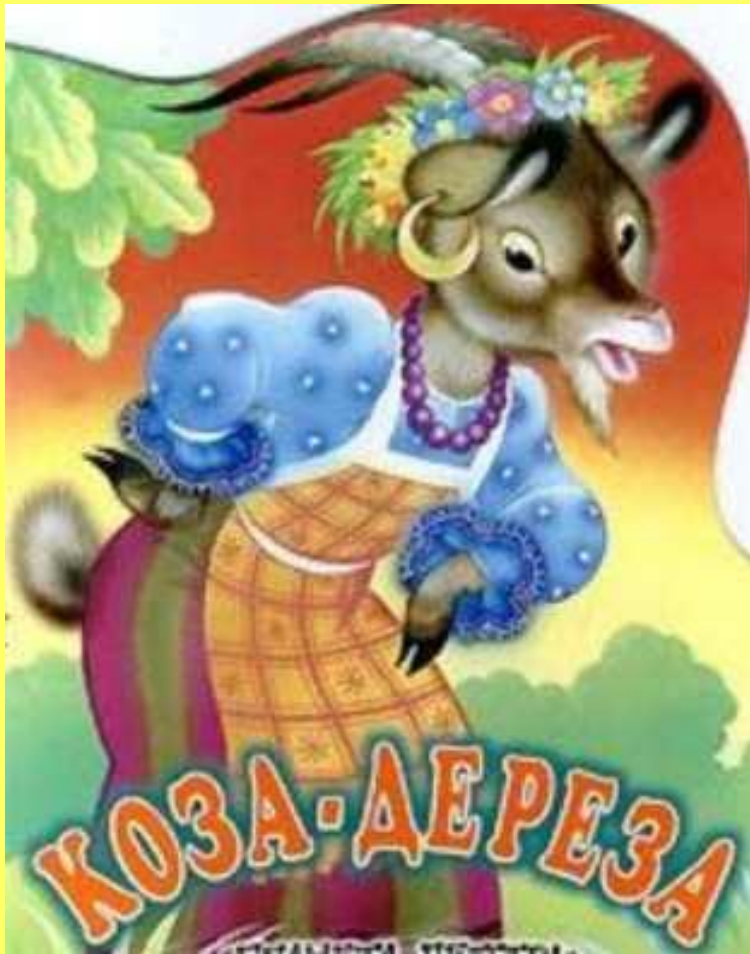

- Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку,- тільки пила, тільки й їла. От дід розсердився на сина, що він погано худоби доглядає, та й прогнав його.

На другий день посилає другого сина-меншого. Пас, пас хлопець козу аж до вечора та й став гонити додому. Тільки став до воріт доганяти, а дід став на воротях у червоних чоботях та й питається:

- Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

- Ні, дідусю, я не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, - тільки пила, тільки й їла!

От дід і того сина прогнав.

— Під час похлибиди на шиморку утвіхали
дед красніми ногами. Удлин окості жону козоту
чисті. Світ павла сподує ей дедом. А дед стая
ни віддять во красних чоботах і спрощаєт:
— Козонка моя мила! Чи ти їла? —
— Ні, ні! — Тоді дед окості жону козоту, по-
жинує кліночний істотом.

Рассердиж дед, окості жону козоту. Навре
пошел сам пасти козу. Вечером пошла ей дед
моя идти, а сама галерігома босилася. Ста
«ш коротах во красных чоботах и спрашивает:
— Козонка моя мила! Чи ти їла?»

На третій день посилає вже жінку. От вона погнала козу, пасла весь день; ввечері стала доганяти до двору, а дід уже стоїть на воротах у червоних чоботях та й питається:

- Кізонько моя мила, кізонько моя люба. Чи ти пила, чи ти їла?

- Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла: бігла через місточок, ухопила кленовий листочок, бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку,- тільки пила, тільки й їла!

От дід прогнав і бабу.

На четвертий день погнав він уже сам козу, пас увесь день, а ввечері погнав додому і тільки надігнав на дорогу, а сам навпростець пішов; став на воротах у червоних чоботях та й питається:

- Кізонько моя мила, кізонько моя люба!
Чи ти пила, чи ти їла?

- Ні, дідусю, я не пила, я й не їла:
бігла через місточок та захопила
кленовий листочок, бігла через
гребельку, захопила водиці крапельку,-
тільки пила, тільки й їла!

От тоді дід розсердився, пішов до
коваля, висталив ніж, став козу різати, а
вона вирвалася та й утекла в ліс.

У лісі бачить коза зайчикову хатку,- вона туди вбігла та й заховалась на печі. От прибігає зайчик, коли чує - хтось є в хатці.

Зайчик і питається:
- А хто, хто в моїй хатці?

А коза сидить на печі та й каже:

-Я, коза-дереза, За три копи
куплена, Півбока луплена! Тупу-тупу
ногами, Сколю тебе рогами, Ніжками
затопчу, Хвостиком замету,- Тут тобі й
смерть.

От зайчик злякався,
вибіг з хатки, сів під
дубком. Сидить та й
плаче. Коли йде ведмідь
та й питається:

- Чого ти, зайчику-
побігайчику, плачеш?

- Як же мені,
ведмедю, не плакати,
коли в моїй хатці звір
страшний сидить! А
ведмідь:

- От я його вижену!

Побіг до хатки:

- А хто, хто в зайчиковій хатці? А коза з печі:

- Я, коза-дереза, За три копи куплена, Півбока луплена! Тупу-тупу ногами, Сколю тебе рогами, Ніжками затопчу, Хвостиком замету,- Тут тобі й смерть!

Ведмідь і злякався.

- Ні,- каже,- зайчику-побігайчику, не вижену - боюсь.

От ізнов пішов зайчик, сів під дубком та й плаче.

Коли йде вовк і питається:

- А чого це ти, зайчику-побігайчику, плачеш?
- Як же мені, вовчику-братику, не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить! А вовк:
- От я його вижену!
- Де тобі його вигнати! Тут і ведмідь гнав, та не вигнав.
- Отже, вижену.

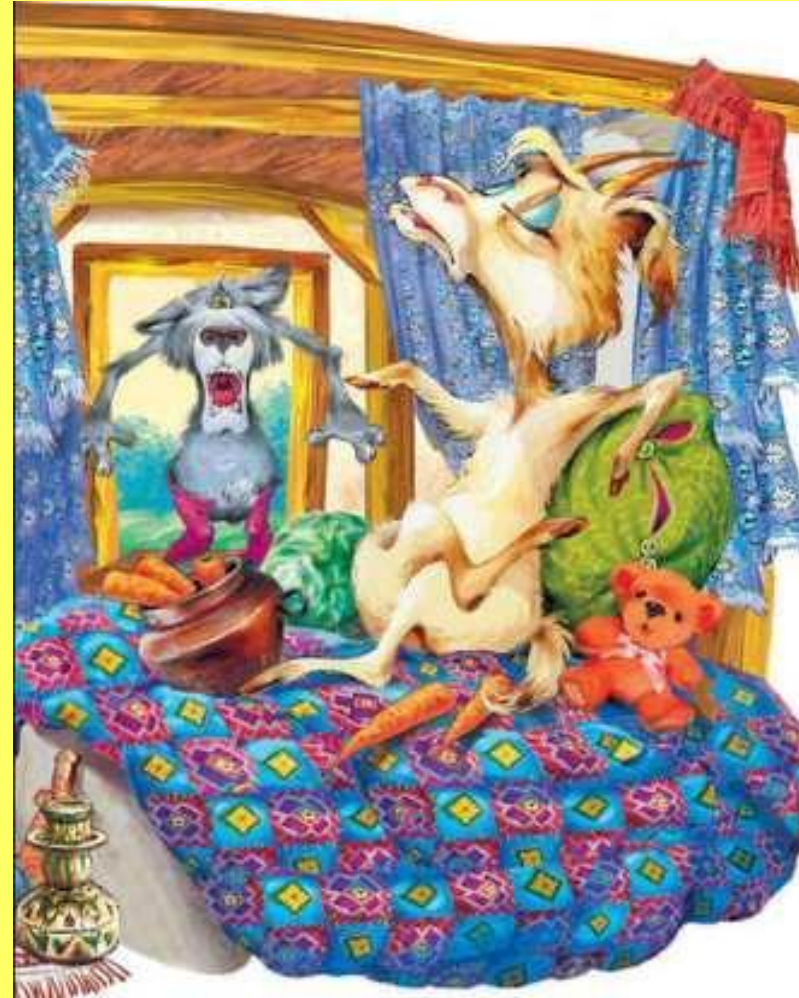

Побіг вовк до хатки та й питається:

- А хто, хто в зайчиковій хатці? А коза з печі:

- Я, коза-дереза, За три копи куплена,
Півбока луплена! Тупу-тупу ногами, Сколю
тебе рогами, Ніжками затопчу, Хвостиком
замету,- Тут тобі й смерть!

Вовк і
злякався.
Ні,-- каже,-
зайчику-
побігайчику,
не вижену -
боюсь.

Зайчик ізнов пішов, сів під дубком та й плаче. Коли біжить лисичка, побачила зайчика та й питається:

- А чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

- Як же мені, лисичко-сестричко, не плакати, коли в моїй хатці страшний звір сидить!

А лисичка:

- От я його
вижену!

- Де тобі, лисичко,
його вигнати! Тут
і ведмідь гнав -
не вигнав, і вовк
гнав, та не
вигнав, а то ти!
- Отже, вижену.

Побігла лисичка до хати та:

- А хто, хто в зайчиковій хатці? А коза з печі:
- Я, коза-дереза, За три копи куплена,
Півбока луплена! Тупу-тупу ногами, Сколю
тебе рогами, Ніжками затопчу, Хвостиком
замету,- Тут тобі й смерть!

От лисичка теж злякалась.

- Ні,- каже,- зайчику-побігайчику, не вижену -
боюсь.

Пішов зайчик, сів під дубком та й знову плаче. Коли це лізе рак-неборак та й питається:

- Чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?
- Як же мені не плакати, коли в моїй хатці страшний звір сидить!
- От я його вижену! - каже рак.
- Де тобі його вигнати! Тут ведмідь гнав, та не вигнав, і вовк гнав, та не вигнав, і лисиця гнала, та не вигнала, а то ти!

- Отже, вижену!

От поліз рак у хатку та й питається:

- А хто, хто в зайчиковій хатці? .

А коза з печі:

- Я, коза-дереза, За три
копи куплена, Півбока
луплена! Тупу-тупу
ногами, Сколю тебе
рогами, Ніжками затопчу,
Хвостиком замету, - Тут
тобі й смерть!

А рак усе лізе та лізе, виліз
на піч та:

-А я, рак-неборак, Як
ущипну,- буде знак!

Та як ущипне козу
клешнями!..

Коза як замає, та з
печі, та з хати - побігла,
тільки видно! От тоді
зайчик радий, прийшов
у хатку та так уже
ракові дякує. Та й став
жити в своїй хатці.